

Ootan munapüha ma,
Siis ju šokolaadijänkut saab,
Siis õitsevad nartsissid
Ja päikse käes mõnulevad kassid.
Ja munakorvi hästi passib.
Lähme veeretame mune,
Soe päike sulatab meil lume.

Eva Grete

Varsti on püha,
Sõbral on kõha.
Mune värvin ma,
Õed võtan ka.

Nädal sai läbi,
Kuusel kasvab käbi.
Nüüd on kevad käes,
Tuul puhub väes.

Kelly Olesk

Kass aega veetis,
Ema mune keetis.
Meie värvisime neid,
See oli imeline leid,
Siis tegime me koksu,
Kausis lõi emal muna loks.

Kersti Aidma

Muna potis keeb,
Mull mull seal teeb.
Nüüd ta välja võetakse
ja teda kaunistatakse.
Siis ta katki koksitakse,
Koor tal maha kooritakse
Ja siis ära süüakse!

Kertu Hallik

Kas sa tead, et munapüha pühapäevad on väga haruldased päevad. Aga neid päevi Sa näed ainult munapüha pühapäeval, aga kuna toimub munapüha pühapäev? Noh, seda pead Sa ise välja mõtlema.

Mattias Riivik

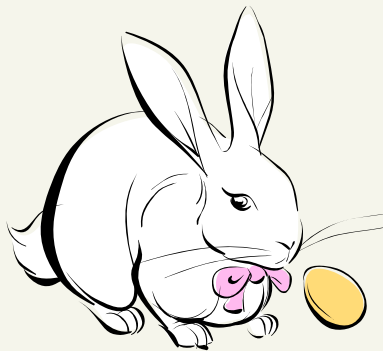
Kevadpühad tulemas,
Kanad hoogsalt munemas.

Kevadlilled tärkavad,
Karud unest ärkavad.

Varsti roheline muru maas,
Kevad tulemad on taas.

Ajaksin ma talve ära,
Sest mulle meeldib kevad väga.

Jaanika Lindmets

Tuli kevad võimsa hooga,
Restoranis tehti kanarooma.

Tuul pani lehed kasvama,
Seal me lillesibulaid kaevame.

Tulbid on nii ilusad,
Äkki on nad ka vilusad.

Nende ümber tantsime kašatšokki,
Pärast sööme kabatšokki.

Eliise- Mariin

Arva, arva ära,
Ära nüüd küll kära.
Mõtlemise, mõtlemise üha,
Käes nüüd kevadpüha.
Munad katki lõid,
Kasemahla jõid.

Kevad on tore,
Aga lumi on veel maas,
Kuid linnud laulavad taas.

Kellukesed pole ärgand
Ega loodus tärgand

Kevadpühad tulemas,
Kanad hoogsalt munemas

Kaseoksad toas vaasis,
Murutraktor veel garaažis.

Munavärvid nüüd on moes,
Neid müüakse igas poes.

Värvin mune hoolega,
Värvide ja sibulakoorega.

Varsti munakoksu teen
Siis veel ja veel ja veel.

Siis otsa lõppeb munamüük,
Sest mune täis on terve köök.

Värvilised munad reas,
Mängutibud nende seas.

Värvin mune täiel väel,
Munapühad on ju käes.

Anete Viitkin

Räästad tilguvad
Ja laste silmad pilguvad.
Lilled tärkavad,
Linnud seda märkavad.
Meie ragistame pead
ja kaasa rõhitsevad sead.

Hanna Visnapuu

Mu kodu on soo serval,
pärnade kõrval.

Nii seisnud ta sajand,
suurt hoolt on ta vajand.

Nüüd koduks ta mulle,
sest rõõmu ma tunnen.

Teen kõik, mida vaja,
et püsiks ta veel sajand.

Laur Vana

Kevad on kätte jõudnud taas,
metsaski helendab roheline laas.
Lapsedki kambakesi õues on koos
ja suures mänguhoos.

Kevadel vesi kraavides vulab,
õhtul kuu nüüd taevas kumab.
Päike paistab säravas taevas,
mina istun ilusas laevas.

Päikegi naeratab mulle vastu,
mina kodu poole astun.
Vaatan siis kella ja imestan,
õhtu on käes ja minestan.

Birgit Tull

Kas sa tead, et munapäha
pühapäevad on väga
haruldased päevad. Aga neid
päevi Sa näed ainult munapäha
pühapäeval, aga kuna toimub
munapäha pühapäev? Noh,
seda pead Sa ise välja mõtlema.

Mattias Riivik

XIII VÕRO NÄUTEMÄNGUPÄIV

19. märtsil käisime terve klassiga Puigal võrukeelse näidendiga esinemas. Näidendi „Varõsõlõ valu, harakalõ haigus - mii lats olku terve” tõlkis võru keelde õpetaja Jana Kähr. Tema oli ka näidendi lavastaja. Päev oli pikk, aga läks ruttu, sest näidendid olid lõbusad. Eriti tore oli see, et meie saime parima trupi tiitli. Zürii arvas, et selle loo teema on õpetlik ja eluline. Meie näidend rääkis sellest, kuidas peaks toituma ja käituma. Oli tore päev.

Roos Marleen Sibul

NK ja KT matk-rännak.

Kui meie huvijuht Jana mulle ettepaneku tegi temaga koos Noorkotkaste-Kodutütarde öisele matkale kaasa minna, olin esialgu üsna kahevahel. Öine seiklus ja enese proovilepanek kõlas ju ahvatlevalt, aga samas tundus ka väljakutse piisavalt raske. Mõne päeva mõtlemisaega võttes uurisin hoolega mis mind nõustumise korral ees ootaks.

Lõpuks leidsin siiski, et 22 km rännak oleks esimese sedalaadse proovikivina liiga suur suutäis. Valisin lühema raja – kirjade järgi 10,5 km pika. Lõppeks lähevad sellele rajale *lapsed*, veensin ennast. Seega pidi see mullegi jõukohane ülesanne olema.

Seatud päeval Võru Kaitseliidu staapi sisenedes leidsin eest paraja tohuvabohu. Kitsuke ruum oli täis matkalisi ja nende varustuste kontrollijaid. Iga osalise seljakoti sisu vaadati karmi silmaga üle. Erandeid ei tehtud kellelegi – hiljem, raja peal, saime muidugi aru, milleks selline järeleandmatus vajalik oli. Varujalanõud, kompass, taskulamp, vahetusriided, mütsidest-kinnastest-soojast aluspesust rääkimata – kõik see kulus retkel ka marjaks ära.

Gruppidesse jagamine ja saatjate määramine võttis omajagu aega, sai ruumis higistatud ja hoovipeal külmetatud. Lõpuks olid kõik paigas ning algas sõit veoautokastis, nagu kaitseliitlastele kohane.

Lõpuks pudenes meie rühm koguni kaheks – kiiremad Kuna mina osalesin matkal, mitte rännakul, siis edasi saan jagada ainult oma rühma muljeid sellel teelõigul. Algupunkti jõudes oli juba päris hämar. Kästi lõke üles teha, aga sellega said teised nobedalt hakkama. Uurisime oma rühma teejuhi Lyga kaarti ja oletasime, mis meist edasi saab. Ühtlasi tutvusime oma meeskonnaga ja mina püüdsin kõikide nimed ära õppida. Peagi anti meile esimene ülesanne – mõelda oma rühmale nimi. Kiirelt leidsime, et „Hundid“ sobib meile kõige paremini. Kui aeg sai täis, anti meile suund ette ning saadeti teele.

Esimesed kolm kontrollpunkti läbisime mängeldes. Öö oli vaikne, ilm mõnusalt jahe, ei tuult, ei tuisku, kuud, tõsi küll, ka mitte. Imestasin, et öises metsas siiski nii hea nähtavus oli. Astusin aina ja nautisin olukorda. Kontrollpunktides anti meile täita ülesandeid – küll jätta meelde maasolevaid esemeid, küll liikuda asimuudi järgi, siis määrata ilmakaari (kompassi abil, mis tundus liigagi lihtne). Muidugi oli kohustuslik ka sõlmede tegemine.

Siis aga meie õnn pöördus. Kolmanda ja neljanda punkti vahe oli väga pikk ning meil õnnestuski ära eksida. Paar korda ei leidnud me õiget teeotsa kätte, siis üritasime raudteed mööda „lõigata“. See samm meile vist saatuslikuks saigi. Pärast juppi maad kõmpimist üsna sügavas lumes sattusime üle oja viivale raudteesillale. Selle sõrestikuline ehitus ei lubanud hetkekski riskida sealt koos lastega üle minna. Pettunult tuli meil ots ümber pöörata. Selle sakiga kaotasime tohutult aega ja energiatki. Sealtpeale jälitas meid ebaõnn.

Nooremad rühmaliikmed hakkasid väsima ja tüdima. Tee minu termosest oli ammugi ära joodud. Kellel oli külm, kellel palav. Jalad hakkasid valutama.

Ja teatada pole kellelegi. Olime maa ja taeva vahel.

Etteruttavalt võin öelda, et meie rühm siiski lõpetas matka edukalt, kadu oli ainult 2 inimest. Eelviimases punktis panime paar väiksemat kamraadi siiski auto peale, sest jalavalu ja väsimus oli juba tükk maad varem vee silmast välja pigistanud. Midagi polnud teha – katsumustes mõned kaasvõitlejad langevad.

Kokkuvõtvalt õppisin sellest kogemusest järgmist:

- Rühm on edukas siis, kui see hoiab kokku lihtsalt ei jaksanud väetimaid järele oodata. Korra tekkis juba tõsine hirm, et siia me jääme..
- Haavatud kaasvõitlejad **tuleb** evakueerida vaatamata nende vastuseisule – muidu kannatab kogu rühma edasilikumiskiirus.
- Uhked kaasaegsed nutitelefonid ei kõlba talviseks välitingimustes kasutamiseks.

- Mul tuleb kaardilugemine selgeks õppida.
See oli tark otsus *mitte* minna 22 km-sele rännakule.

Julgustan kõiki NK ja KT järgmisel aastal sama retke ette võtma – saate teada, mis puust te tehtud olete! Kõige jõulisema eduelamuse annab ju ikka eneseületamine ja endale tõestamine.

Ivi Mölder

Sebraks või kaelkirjakuks?

Üks loomake tahtis minna kooli. Ta mõtles, kelleks saada ja otsustas õppida sebraks. Ta läks loomade kooli ning hakkas musti ja valgeid triipe õppima. Triibud juba tulidki päris hästi välja.

Kuid loomake jäi haigeks, kollatõbi tuli kallale, ta värvus teistsuguseks. Triibud hajusid laiali ja muutusid pruunideks laikudeks.

Sebra oli nüüd kaelkirjakukarva. Ta hakkas hoolega kaelkirjakuks õppima. Iga päev tuli kaelavenitusharjutusi teha. Ta kasvas endale ka kabjad ja nii sai ta kooliaasta lõpuks kenasti kaelakandvaks kaelkirjakuks.

Raido Kiss, 6. Kl.

Väikese Valguse lugu

Päeval, kui pisike hele Valgus kooli läks, säras ta eredalt nagu päike ning ei suutnud esimest tundi ära oodata. Ta arvas, et temast võiks saada üks tubli LED lamp.

Oli esimene tund, kus harjutati enda sisse ja välja lülitamist. Järgmises tunnis üritati teha endale lülitit külge, kuid see tal välja ei tulnud ja Valgus otsustas saada tavaliseks lambipirniks. Kahjuks läks ka see mõte vett vedama ja tal tekkis soov saada hoopis säästulambiks.

Esimesed paar nädalat läks tal väga hästi ja viied kukkusid puu otsast nagu valminud õunad. Siis tulid raskemad teemad ja Valgus saadeti halbade hinnete tõttu lasteaeda tagasi. Seal kasvas ta teistest pikemaks ning temast sai hoopis tänavavalgusti.

Lota Vana, 6. kl.

Playback Show

Sellel aastal korraldas Playback Show Lasva noortekogu, peakorraldaja oli noortejuht Sandra Jürs. Infot ja kutseid jagati Facebooki kaudu peaaegu kahesajale inimesele. Huvijuht Jana Kähr tegi väga ilusad kuulutused ja pani need koolis üles.

Kõik ootasid reedest päeva. Juba peale neljandat tundi, kell pool kaksteist läksime bussiga Lasvale peaproovi tegema. Panime esinemisriided selga ja proovid võisid alata. Harjutasime terve päeva hoolikalt koos õpetaja Aiva Ladvaga kõiki tantse.

Mina osalesin tantsijana kahes ansambelis. Esimene oli meie klassi tüdrukute esinemine. Teises numbris osales peaaegu terve meie klass. Tegime popurriid, st mitu laulu oli kokku miksitud.

Poiste osa oli väga lahe. Neil olid naljakad riided: katkised teksapüksid, must pluus ja pael ümber pea. Tüdrukutel olid seljas ruudulised pluusid, kollast värvi õhuline särk, lühikesed teksad, mustad retuusid ja valged sussid.

Saime oma popurriiga kolmanda koha ja olime õnnelikud. Auhinnaks saime kringli, mille peal oli küünal.

Peale esinemisi algas disko. Kõlaritest tuli väga head muusikat ja kõik tantsisid. Ürituse sponsoriks oli Võru Tarbijate Ühistu. Tänu sellele oli avatud ka kohvik, sai jooki või maiustusi osta. Mina ostsin jäätisekokteili, mis nägi välja väga ilus, kuid ei olnud päris minu maitse.

Pidu lõppes kell pool üksteist. Mina läksin juba tund aega varem ära, ilmselt olin üleväsinud. Nüüd on hea on meenutada toredat pidu.

Sandra Laksberg, 6. kl.

Kodutütarde ja noorkotkaste vastuvõtt

14. märtsil sai minust, Roos Marleenist ja Liisbethist kodutütar. Hommikul tulime kooli pidulikes riietes. Peale tunde viisid emad meid Keslinna kooli. Suures saalis oli palju lapsi. Mõned neist olid juba kodutütred ja noorkotkad. Seal me pidime lugema kodutütarde vannet. Oma nime juurde tuli panna ka allkiri ja alles siis seoti

meile kaela rätt. Siis saime ka kodutütarde tunnistuse. Ka poisid pidid vande andma. Meie klassist astusid noorkotkaste ridadesse Laur Vana ja Tommi Paat. Lõpuks saime kringlit ja siis läksime koju.

Laura Järvpõld

KLASSIÕHTU

Sõbrapäeval oli meil tore klassiõhtu. Alguses sättisime klassi korda. Lauad panime tahvli juurde ja nende peale panime söögid. Tüdrukud esinesid oma tantsuga. Me mängisime igasuguseid mänge. Peale igat mängu sai midagi näksida. Me tantsisime ka. Oli väga lõbus. Kui kõik oli mängitud ja tantsitud, siis hakkasime koristama.

Meil oli nii tore päev.

Siim Hallik

ERASTVERE LOODUSKESKUSES

Me käisime koos 2. ja 4. klassiga Erastveres. Seal räägiti meile lindudest. Programmi nimi oligi „Kas on linnukesel mure?“. Me saime väga palju uut lindude kohta teada. Meile tutvustati kuut erinevat tihaseliki. Need on: sinitihane, sootihane, rasvatihane, tutt-tihane, põhjatihane ja musttihane. Mõned linnud olid peidetud metsa okstele. Need olid mängulinnud. Meie pidime ära arvama, mis linnuga tegu on. Oli õpetlik päev.

Henry Ploom

Noor meister 2013

8. märtsil käisin koos osade enda klassi ja 8. klassi õpilastega Tallinnas. Seal toimus erinevate kutsekoolide võistlus üle Eesti. Praktiliselt iga valdkond oli esindatud. Juuksurid, kondiitrid, pottsepad, maalrid võistlesid omas valdkonnas. Võistlemine käis rahva keskel. Inimesed võisid jälgida, kuidas näiteks koogi valmistamine või kaunistamine käib. Samal ajal kui võistlus käis, tutvustasid koolid end teistele. Kes parajasti ei olnud lava peal, tutvustas teistele enda kooli infobokse.

Koha peal olid töötoad, kus sai vastavat eriala proovida. Ma ise ei käinud üheski õpitoas, sest ei olnud erilist huvi.

Neile, kes lähuvad edasi kutsekooli, võis olla väga hea võimalus tutvuda vastava kooliga.

Kriss Oha

Karula rahvuspark

14. märtsil käisime 6. klassiga Karula rahvuspargis. Kooli juurest väljus meil buss 10:15. Minnes läksime natuke vale teed pidi jaa tegime väikse ringi sisse. Kui sinna jõudsim, siis üks naine andis meile kahe peale mapi ja jäljeaabitsa. Osad olid ka kolmekesi. Mina tuhlasin seal Maarja-Liisiga koos. Leidsime halljänese jälgi ja koera ja veel paljude teiste loomade jälgi. See naine näitas meile ka, millised on jänese ja sõraliste pabulad. Nägime ka nii-öelda ühe lombi ääres, kuidas kobras oli oma pesasse uru teinud lume alla.

Kui tagasi jõudsim, võtsime ringi ja kõik ütlesid, mis nendele seal kõige rohkem meeldis.

Stella Ploom